

Behandling i Krigsretten et Forslag, der kom frem i det andet Ting, men ikke blev vedtaget. Det var stillet af et Mindretal og gik ud paa, at der skulde kunne finde en almindelig Drøftelse Sted i Krigsretten. En saadan har flere Gange været savnet i Krigsretter, hvoraf jeg har været Medlem. Jeg kender godt Indvendingerne derimod. Krigsretsinstitutionen er jo overmaade gammel, og til Grund for Bestemmelsen om, at der ikke foregaar almindelig Drøftelse, ligger en Bestræbelse for at sikre Underklasserne i Krigsretten mod en utilladelig Paavirkning fra Overklasserne. Derfor er det i Krigsretten forbudt at konferere om, hvorledes man vil dømme, med andre end dem, der er i samme Klasse som en selv. Derfor stemmer man ogsaa i Krigsretterne fra nede af, for at de lavest stillede ikke skulle være underkastede nogen anden Paavirkning end den, der finder Sted fra Auditørens, det juridiske Medlems Side. Man kan imidlertid nu vist ganske rolig gaa ud fra, at Underklasserne nu om Stunder ikke ere saa farlig udsatte for at lade sig intimidere. Der er derfor meget ofte al god Grund til en Drøftelse af Sagen, saa at man kan faa Begreberne klarede noget mere, end ske kan blot ved Fremstillingen fra Auditørens Side. Jeg indtager dog ikke et bestemt Standpunkt i saa Henseende. Jeg henstiller blot til det eventuelle Udvalg ogsaa at tage dette under Overvejelse, saa at der kunde blive en Mulighed for under visse Omstændigheder ogsaa at tillade en saadan Drøftelse af Sagen i Krigsretten.

Forsvarsministeren (*J. C. Christensen*):

Jeg har kun Grund til at være tilfreds med Lovforslagets Modtagelse i dette høje Ting. Det ærede 1ste kongevalgte Medlem (Goos) anførte nogle Punkter, som formentlig maatte ændres, hvis vi fik en Reform af den borgerlige Retspleje. Jeg kan give ham Ret deri. Men Forudsætningen for hele dette Forslag er netop den, at man, naar man faar en saadan Reform af den borgerlige Retspleje, fra Administrationens Side føler sig forpligtet til at gaa til en Reform, der bringer den militære Retspleje i saa fuld Overensstemmelse med den borgerlige som mulig. En saadan mindre Uoverensstemmelse som, at der til den Tid formentlig ikke vil findes nogen Landsover-samt Hof- og Stadsret, tror jeg ikke vil volde synderlig Vanskelighed, da man formentlig allerede paa det Tidspunkt har udnævnt en Dommer til Overkrigsretten. Det ærede Medlem ankede ogsaa over, at Aktor var

bleven kaldt „Paataler“ i Stedet for „Anklager“. Heller ikke dette lægger jeg synderlig Vægt paa, naar man blot bliver enig om et Navn, som man fra alle Sider er enig om. Mere Vægt lægger jeg derimod paa § 14, som er ændret nede i det andet Ting. Naar vedkommende ikke kan betale Omkostningerne paa det Tidspunkt, Dommen falder, skal han slippe helt fri derfor. Jeg tror, og det vil jeg tro fremdeles, indtil jeg faar det nærmere paa-vist, at det er heldigst at affatte § 14 saaledes. Jeg ønsker nemlig, at man skal være fri for at kræve den vedkommende senere; thi det vil jo næsten i alle Tilfælde kun være noget, der volder Ulejlighed paa Regnskabet. Man kender jo i Forvejen til sligt indenfor Militæretaten. Naar en Mand har kastet sin Hue bort eller paa anden Maade er kommen i Gæld til Statskassen, skal man føre det i Regnskab, og hver Gang han kommer ind, skal man forhøre, om han nu har Skillingerne. I de allerfleste Tilfælde faar man dog ingen Penge, men Intendanterne skulle sidde og skrive og skrive og føre det i Regnskabet og bruge en Mængde Papir og Blæk, uden at man faar nogen Nytte af det, og jeg synes ikke, at der er nogen Grund til at gøre noget lignende her. I de allerfleste Tilfælde vil Manden jo ikke kunne betale. Soldater have jo ikke ret mange Penge, den 10-Øre, de faa, kunne de jo ikke summere op til synderligt til at betale med. Jeg tror heller ikke, man vil faa noget i de fleste Tilfælde, naar man senere søger at faa Pengene ind. Jeg vil derfor helst have Forslaget saaledes, at man senere er fri for at kræve Manden for de Penge. Jeg har ment, at saaledes kunde § 14 forstaaes; men hvis det ved Forhandlingerne i Udvalget gaar op for mig, at det ikke er Tilfældet, skal jeg være villig til at gaa ind paa en Forandring, som fastsætter Forstaaelsen ganske klart. Det samme ærede Medlem har Ret i, at det er en Forudsætning med Hensyn til § 15, at vedkommende Dommere skulle have Honorar. Det har jeg tænkt mig ordnet efter dette Lovforslags Vedtagelse allerede i denne Rigsdags-samling. Det maa jo være en Selvfølge, at man ikke kan besvære Dommerne i Højesteret eller Overretten med saadanne Hverv uden at give dem Betaling for deres Arbejde. En anden Sag er det, om ikke Officererne uden videre kunde kommanderes dertil, og det kunde de vel nok. Men alligevel, naar man udnævner dem for et Tidsrum af 4 Aar, er det vel rimeligt, at de ogsaa faa noget Honorar, om end maa-